

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - משפטים צה.

רבי חייא ורבי יוסי נפגשו לילה אחד במגדל צור. התארחו
שם ושקחו זה בזה. אמר רבי יוסי, כמה חדינא דחמינא אנפי
השכינתא, דהשתא בכל ארעה דא, אצטערנא בחדא סבא
טייעא, דהוה שאיל לי (דף צ"ח ע"א) כל ארעה.

מאן הוא נחש הפורח באויר והולך בפרוד, ובין כך ובין
כך, אית נייחא לחד נמלה, דשכיב בין שניו. שרי בהבורא
וסים בפרודא. ומאי איהו נשוא, דקא מקננא באילן דלא
חה. בניו דאתנגלו, ולא מן ברין. דאתבריוו באתר דלא
אתבריוו. בד סלקין נחתין, בד נחתין סלקין. תרין דאינון חר,
וחד דאינון תלתא. מהו עולימפתא שפירתא, ולית לה עייניו,
וגופא סמירתא ואתנגלא, איהו נפקת בצפרא, ואתכפיותא
ביממא. אתקשטת בקשוטין דלא חו.

מי הוא נחש הפורח באויר והולך בפרוד, ובין כך ובין כך יש
מנוחה לנמלה אחת ששוככת בין שניו, התחיל בהבור וסים
בפרוד? ומה הוא נשר שמקנן באילן שלא היה? בניו שנגזלו,
ולא מהבריות? שנבראו במקום שלא נבראו? בשעולים יורדים,
בשירידים עולים? שנים שהם אחד, ואחד שהם שלש? מה זה
עלמה יפה ואין לה עינים, ותגוף נסתר ומתגלה? היא יוצאת
בבקר ונתפסית ביום, ומתקשטת בקשוטים שלא היו?

כל דא שאיל בארעה, ואצטערנא. והשתא אית לי נייחא.
דאילו חוינא בחדא, אתעסקנא במלי דאורייתא, מה דחוינן
במלין אחרנין דתחו. אמר רבי חייא, ותחוא סבא טייעא,
ידעת ביה כלום. אמר ליה, ורענא, דלית ממשו במלווי. דאילו
הוה ידע, יפתח באורייתא, ולא הוה ארעה בריקנייא. אמר
רבי חייא, ותחוא טייעא אית הכא, דהא לומניו באינון ריקניו,
ישבח גבר וגין דדחבא. אמר ליה, הא הכא איהו, ואתקון
חמריה במיבולא.

כל זה שאל בדרך, והצטערתי. ועכשו יש לי מנוחה. שאלו היינו
באחד, התעסקנו בדברי תורה מה שהיינו בדברים אחרים של
תחו. אמר רבי חייא, ואותו זמן סוחר ידעת בו משהו? אמר לו,
ידעתי שאין ממש בדבריו, שאלו היה ידע, יפתח בתורה, ולא
היתה הדרך בריקנות. אמר רבי חייא, ואותו הפוחר ישנו כאן,
שהרי לפעמים באותם הריקנים ימצא איש פעמוני זהב. אמר
לו, הרי הוא כאן, והתקין המורו למאכל.

קרני ליה, ואתא לקמיהו. אמר לון, השתא תרין אינון תלת,
ותלת אינון כחד. אמר רבי יוסי, לא אמנא לה, דכל מלווי
ריקניו, ואינון בריקנייא, ותיב קמיהו.

קראו לו וכא לפניהם. אמר להם, בעת שנים הם שלשה, ושלשה
הם פאחד. אמר רבי יוסי, ולא אמרתי לה שכל דבריו ריקנים
והם בריקנות? ישב לפניהם.

קרני ליה, ואתא לקמיהו. אמר לון, השתא תרין אינון תלת,
ותלת אינון כחד. אמר רבי יוסי, לא אמנא לה, דכל מלווי
ריקניו, ואינון בריקנייא, ותיב קמיהו.

תורה סג

סוד פנינת המילה

פי ברית נקרא בלשון תרגום אמה, וכמו שמוזכר בלשון זה בגמרא (שבת קח:) והוא בחינת אמה בת ששה טפחים, שהברית כלול מהם. והוא בחינת (ישעיה ו'): שרפים עומדים מפעל לו, שש כנפים שש כנפים לאחד. שש כנפים, הם בחינת הששה טפחים הנ"ל, והם נחלקים לשלש, הינו בחינת (שם) בשתים יכסה פניו, ובשתים יכסה רגליו, ובשתים יעופף. פי פנים הוא בחינות וטפח לו על פניו (בבא קמא לב:). ובשתים יכסה פניו הוא בחינות שני טפחים, בחינות מנגלה טפח ומכסה טפח הנאמר בברית, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (נדרים ב:). וכן בשתים יכסה רגליו הוא בחינת וטפח לו בסנדלו (בבא קמא שם). והוא גם כן בחינת שני טפחים כנ"ל, מנגלה טפח ומכסה טפח. ובשתים יעופף, הוא בחינת עופות שנגבראו מן הרקק (חולין כו:), בחינות מופח על-מנת להמפיה (יומא עה גיטין טז עז ס:). וכל הששה טפחים כלם כלולים ומנחים בברית, פי הששה טפחים הנ"ל הם בחינת ששת ימים שבהם עשה ה' את השמים ואת הארץ, בבחינת (תהלים לט): הנה טפחות נתת ימי; כמו שכתוב (שמות כ): ששת ימים עשה ה' וכו' וינה ביום השביעי; הינו שכל הששת ימים, בחינת הששה טפחים, הניח כלם ביום השביעי, שהוא שבת, שהוא בחינת ברית, כמו שכתוב (שם לא): ברית עולם ביני ובין בני ישראל. וזה בחינת בראשית – ברא שית (תיקון יא). בחינת ששת ימים, ששה טפחים הנ"ל, שכלם מנחים וכלולים בברית. וזה בראשית – ברית אש (תיקון ג' דף יח). הינו ברית שהוא כלול מששה ימים, ששה טפחים, שש כנפים. וזה ברית אש, בחינת שרפים בשש כנפים, שהן בחינת ששה טפחים כנ"ל. פי גם אש יש לה ששה כחות, וכמבאר גם למחקרים, שיש ששה כחות באש, הינו: מתיך ומקפוא, מבשיל ושורף, משחיר ומלבין. וכן עוף יש בו ששה כחות, פי על-ידי העפיה הוא נעלם ומתגלה, קרוב ורחוק וכו':

והצדיק שהוא בחינות ברית, בחינות (משלי י'): צדיק יסוד עולם, הוא כלול מבחינות הששה טפחים הנ"ל, שנחלקים לשלש בחינות של שתיים שתיים, הינו שכל בחינה מהשלש, הוא בחינות מנגלה טפח ומכסה טפח. פי הוא בחינת מנגלה טפח ומכסה טפח נגד עצמו, וזה בחינת בשתים יכסה פניו. וכן

הוא בחינת מנגלה ומכסה וכו' נגד העולם, וזה בחינת בשתים יכסה רגליו. וכן הוא בחינת מנגלה ומכסה נגד השם יתברך, וזה בחינת בשתים יעופף. פי לפעמים הוא אצל העולם בחינת מנגלה, שמנגלה ומקרב עצמו אליהם. ולפעמים הוא בחינת מכסה, שנתכסה ונתעלם מהם, שמתרחק מהם מאד. ולא די שמתרחק מהם, ומתרוםם מהם, ואינם יכולים להתקרב אליו, אלא שנופלים עליו קשיות ותמיהות, עד שנתעקם ונתבלבל מהם, מחמת שנתרחק מהם מאד, וקשה עליו קשיות ופליאות, וזה בחינת מכסה טפח. וזה בחינת ובשתים יכסה רגליו – רגליו לשון המשכה, כמו (שמות יא): וכל העם אשר ברגליו – ההולכים אחר עצתו. הינו, שבהמשכה שממשיך העולם אליו, הוא בחינת מנגלה טפח ומכסה וכו' כנ"ל. פי מחמת שמה הצדיק בעצמו אי אפשר לקבל מנוח, על-כן הוא צריך להתכפות ולהתלבש עצמו בדברים קטנים, כדי שיוכל להתגלות, שיוכלו העולם לקבל מנוח. וזה בחינת מנגלה טפח ומכסה טפח – שמה שמכסה ומתלבש עצמו, הוא בחינת מנגלה, שעל ידי זה הוא מנגלה עצמו אליהם, פי בלא זה לא היה אפשר להתגלות אליהם. ולפעמים הוא בחינת מכסה מפוש, שמתכסה ומתעלם מהם ונתרחק ונפלא מהם כנ"ל:

וכן אצל השם יתברך צריך להיות בחינת מנגלה ומכסה וכו', פי צריך לדבק ולקרב עצמו להשם יתברך, כאלו כביכול השם יתברך נגלה ומתקרב אליו. אבל כל מה שמתקרב יותר להשם יתברך, צריך להתרחק יותר, הינו כל מה שמתקרב יותר צריך לידע שהוא רחוק מאד מהשם יתברך, פי אם יחשב וידמה בדעתו שכבר נתקרב להשם יתברך, וידע בידעות השם יתברך, זה סימן שאינו יודע כלום, פי אם היה יודע קצת מהשם יתברך, היה יודע שהוא רחוק מאד מנוח, פי כל מה שמתקרב יותר להשם יתברך וידע יותר, הוא יודע שהוא רחוק מאד, ואינו יודע כלל. וזה דבר שאי אפשר לפה לדבר ולהסביר זאת, פי גדלת הבורא אין שעור. וזה בחינת (ישעיה נז): שלום לרחוק ולקרוב, בחינות מנגלה טפח ומכסה וכו', שכל מה שמתקרב מתרחק כנ"ל. וזה בחינת ובשתים יעופף יעופף כתרוממו משמש, הינו בחינות מנגלה טפח ומכסה וכו' של השמושי, שמשמש ועובד השם יתברך כנ"ל:

ובשתים יכסה פניו – זה בחינת מנגלה טפח ומכסה טפח אצל עצמו, פי פנים לשון פעם, כמו שכתוב (שמות לג): פני ילכו; וגם פנים לשון רצון והשגחת השם יתברך, כמו שכתוב

(במדבר ו): יָאֵר ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ. והצדיק הוא לפעמים מקבל על עצמו יסורין בשביל העולם, והוא כמו חלוף, שמחליף עם השם יתברך ההשפעה וההשגחה, שאינו רוצה זאת ההשפעה וההשגחה, ומכסה פני השגחה זו, ומקבל על עצמו יסורין, כי הוא בוחר בהשפעה והשגחה רוחניות. ואותה ההשפעה שהליכה לה, נתפורה בין העולם. וזה בחינת מנגלה טפה ומכסה וכו', שלפעמים מנגלה פנים של רצון והשגחה, ומכסה פנים של בעם, ולפעמים מכסה פנים של רצון והשגחה כנ"ל: ולחם הפנים הוא בחינת ברית, כמו שכתוב (ויקרא כד): ביום השבת יערקנו לפני ה' וכו', ברית עולם, ונאמר בהם (שמות כה): ועשית לו מסגרת טפה. ועל בן נקראת הבחינה המקבלת הששה טפחים הנ"ל "מטפחת", כמו שכתוב (רות ג): הרי מטפחת; כי זה היה בקשטה, כמו שכתוב (שם): ופרשת כנפיך על אמתך; שבקשה הכנפים הנ"ל, שהן בחינת הששה טפחים כנ"ל. על בן: ויאמר לה הרי מטפחת, וימד לה שש שעורים; שהן בחינת ששה טפחים, שש כנפים הנ"ל:

ויש נחש, ונמלה בתוך פיה. וזאת הנמלה אין לה ניהא בודאי, מחמת שהיא בתוך פיה של נחש. והנחש פעמים הולך, ופעמים מעופף. והחלוק שבין הליכה לעפיפה – פי בעפיפה יוכל לעוף ולפרח ברגע הרבה, אבל בהליכה הוא הולך מעט מעט, בדרך החולף, שהוא תנועה כבדה. ובכל הדבורים רעים שמדברים, ובפרט בששה נוגעים על צדיקים וגדולים, באלו הדבורים הם עושים כנפים להנחש, שיוכל לעופף. פי על ידי דבורים קדושים, עושים כנפים דקדשה, בבחינת (קהלת י): ובעל כנפים יגיד דבר; אבל באלו הדבורים רעים, עושים כנפים להנחש, והם נגד השש כנפים של הקדשה הנ"ל. פי הדבור יוצא מכנפי ראה, על בן נעשה ממנו בחינת כנפים להנחש, פי הדבור היוצא משית עזקאין דקנה, הוא נגד השש כנפים של הקדשה הנ"ל. והנחש הם אלו החכמים להרע, החוקרים פילוסופיא ואפיקורסות, כמו שכתוב (ירמיה ד): חכמים המה להרע ולהטיב לא ידעו; שהם רק חכמים להרע, שאם ירצו להשתמש בחכמתם להטיב לא יוכלו. והם בחינת הנחש, בחינות (בראשית ג): והנחש היה ערום מכל חיות השדה. ועל ידי דבורים רעים, עושים כנפים להחכמים אלו, שהם בחינת הנחש, שיוכלו לעוף ולפרח, הינו שמעופפת ומתפשטת חכמתם ואפיקורסית שלהם בעולם, ומזיק מאד להעולם. וגם בחקירותם בעצמם הם מעופפים, כמו מי שיש לו שכל מעופף, הינו שישכלם מעופף במהירות, ונפתח להם

חכמתם מאד. אבל אם אין להנחש כנפים, הינו שאין להם דבורים רעים כנ"ל, אזי אין להנחש רק בחינת הליכה, הינו שאין להחכמים להרע הנ"ל, רק מה שהוקרים בינם לבין עצמן, ואינם מעופפים בעולם, הינו שאין מתפשט ומעופף חכמתם בעולם, ואינם יכולים להזיק להעולם, רק למי שפמוץ אליהם, כגון תלמידיהם וחבריהם, אבל ברחוק מהם אינם יכולים להזיק. כמו החולף, שהולך רק מעט, ואינו יכול למהר למרחוק כמו המעופף. וגם בינם לבין עצמן אין שכלם מעופף, הינו שאין נפתח להם החכמה בליבה, ואינם מעופפים ומחירים בחכמות שלהם, רק חוקרים בחכמתם מעט מעט, כמו החולף. וגם מה שמוזיקים לאחרים בחכמתם הוא רק בבחינת הליכה, שאינו מעופף ונכנס בעמק לתוך המוח והלב, רק שנדבק קצת למוח, אבל אינו נכנס בעמק לתוך הלב והמוח. אבל כשיש להם, חם ושלום, כנפים מדבורים רעים כנ"ל, אזי שכלם מעופף כנ"ל, וגם מזיק למרחוק, כמו המעופף שמעופף בשעה אחת למרחוק, וגם שמעופף חכמתם המושפשת ונכנס ונדבק במוח והלב בעמק גדול מאד: והנמלה המנה בתוך פי הנחש, הוא בחינות חכם הדור, שהוא חכם הישר והצדיק ובעל מדות טובות, ומחמת שהוא חכם גדול דקדשה ונכנס באלו החכמות, אזי בשאלו החכמים נכנסים בחקירתם לחקר באלו החכמות, אז יש לו צער גדול מאד, ויש לו מלקמה גדולה עמהם, הינו עם בחינת הנחש הנ"ל, פי מתגברים עליו מאד בלבולים ואמונות כזביות, והוא בחינת מכטח בוגד, שמתגבר עליו בפתח בוגד, שאינו בפתח שלם ואמת פראוי, שזהו בחינת אמונות כזביות. וזהו בחינות (משלי כה): שן רועה ורגל מועדת מכטח בוגד; הינו שזה המכטח בוגד היא בחינות שן רועה את החכם, שהוא הנמלה שבתוך פיה כנ"ל. פי מחמת שהוא חכם ונכנס בעבודת השם, מתגברים עליו אלו הבלבולים והאמונות כזביות ביותר, וצריך לו תמיד מלקמה גדולה עמהם. ובין כשהנחש הולך ובין כשהוא מעופף, יש לו צער גדול ומלקמה גדולה, רק שבודאי בעת העפיפה צערו גדול יותר מאד. ואין לו שום ניהא בין כשהוא הולך, בין כשהוא מעופף. רק שיש ממצע בין ההליכה ובין העפיפה, והוא בעת שפוסק העפיפה ומוריד עצמו מן העפיפה מפעלה למטה, בדרך המעופף בעת שרוצה לשלשל ולהוריד עצמו למטה, ואזי יש להנמלה הנ"ל ניהא, פי אזי אינו הולך ואינו מעופף. הינו, פי יש כמה עתים שהחכמים ניהים ואינם חוקרין, כגון בעת שנה ואכילה, ואז יש ניהא להחכם, שהוא בחינת הנמלה שבתוך פיה, פי החכם

הוא בחינת נמלה, כמו שכתוב (משלי ו): לך אל נמלה עצל, ראה דרכיה וחכם; כי זה החכם מלמד דעת ודרכי ה' אל העם: וזה סוד מה שאמר הסבא (זוהר משפטים דף צה): מאן הוא נחש דברה באורא ואזל בפרודא, בין כף ובין כף אית נחא לחד נמלה דשכב בין שנוי. הינו בחינות הנחש הנ"ל. דברה באורא – שפריחתו על ידי האורים, הינו על ידי דבורים רעים, שנעשה לו מהם כנפים. ואזל בפרודא – הינו שאין לו רק בחינות הליכה, בשכנפים דקדשה הם בתקונו, ואין להנחש כנפים מדבורים רעים, אזי אין לו רק בחינת הליכה. וזה: ואזל בפרודא, בחינות (יחזקאל א): וכנפיהם פרודות מלמעלה; הינו בחינות כנפי הקדשה. אזי: ואזל, שאין לו רק בחינות הליכה, כי בחינות הליכה יש לו תמיד, כי הבחירה הפשית להמחקרים לחקר בכל עת שירצו, רק שאין יכולים לעופף בבחינה הנ"ל בשאין להם כנפים מדבורים רעים, ואין להם רק בחינת הליכה כנ"ל. בין כף ובין כף, הינו בחינת

הממצע בין החליכה והעפיפה כנ"ל, וזה נקרא בין כף ובין כף, שהוא בין החליכה והעפיפה, ואזי יש לה נחא להנמלה דשכב בין שנה כנ"ל. שארי בחבורא ופום בפרודא, הינו שאלו המחקרים, שהם חכמים להרע, שהם בחינות הנחש כנ"ל, חכמתם וחקירתם הוא – שארי בחבורא, שתחלת חקירתם מתחלת מהמחקרים, מחבור חמר וצורה. ופום בפרודא, שמסתנימת חכמתם בשכליים הנפרדים. כי כן דרך כל חקירתם, להתחיל מחבור החמר והצורה, ועולים ממדרגה למדרגה, מתחלה מחמר וצורה של הגשמיים, ואחר כך מחמר וצורה של הדקים יותר, ואחר כך מחמר וצורה של עלה ועלול, עד שמגיעים ומסיימים בשכליים הנפרדים, ורוצים להשיג בחקירתם האנושית, המטעית והמשפשת, בידוע להמחקרים בעצמן, הם רוצים להשיג על-ידי חקירתם הללו, מחבור חמר וצורה, את שכליים נפרדים, וזה: שארי בחבורא ופום בפרודא:

פירוש נחל זהר

לכל מאמר זוהר על פי ההקדמות בליקושי מוהר"ן

כל השישה ימים שישה טפחים, כי דייקא על ידי קדושת הברית יכול לרומם הדעת דקדושה ולהשיג מרחוק אלוקתו יתברך, וכן על ידי הדעת ניתן בו הכוח לשמור הברית. וזהו מוגדל צור, דהיינו הגדלת הדעת דקדושה על ידי הצור, המרמוז על הסכין מילה המעביר הערלה החופה ומכסה על הברית, בחינת ותקח ציפורה את הצור ותכרת את ערלת בנה, והוא גם בחינת הסרת הכיסוי על הצדיק יסוד עולם, הסרת הערלה ודיבורים רעים שדוברים עליו כזבים, שעל ידי אלו הדיבורים נפגמת האמונה, כי עיקר האמונה והשגה על ידי הצדיק, אך על ידי דיבורים רעים נעשה פרוד בין נשמות ישראל הפך בחינת נפגשו כנ"ל והנה רבי חייא ורבי יוסי באו לתקן אלו הדיבורים רעים ולהגדיל בעיני ישראל את הצדיק יסוד עולם. אמר רבי יוסי, כמה שמחתי שראיתי פני השכינה, כי כאשר ראיתי פניך אזי השגתי בדבקותי בה' יתברך כי השכינה שורה עליך גם כן, ומה שזכית שהשכינה עליך הוא דייקא על יד בחינת בשתיים יעופף שבך בחינת שלום לקרוב ולרחוק. וכן פני השכינה הוא גם בחינת בשתיים יכסה פניו, בחינת המשכת ההשגחה לעצמו או לעולם. ואני מתנחם בראותי פני שכינה, שהרי בכל הדרך הזו הצטערתי בפוגשי בסבא אחד, וכן בחכמתו הנכלל בהאחד יתברך שמו, והוא בחינת חכם דקדושה, בחינת נמלה, בחינת לך אל הנמלה עצל ראה דרכיה וחכם, והוא פוחר, בחינת מקיף ובלתי מושג לי,

רבי חייא ורבי יוסי אערעו חד ליליא כמגדל דצור. אתא רחוי תמן וחדו דא פדא. אמר רבי יוסי, כמה חדינא דחמינא אנפי שכינתא, דחשתא בכל ארחא דא, אצטערנא פחדא סבא, טייעא, דהיה שאיל לי (דף צ"ה ע"א) כל ארחא. – רבי חייא ורבי יוסי הצדיקים הקדושים שומרי הברית, והוא מרומז בשם כי חייא בחינת צדיק חי עולמים, ורבי יוסי בחינת יוסף הצדיק, נפגשו בדעתם ונשמותיהם להשיג מרחוק איש גדולת מעלת חברו, כי על ידי בחינת שישה טפחים של ברית שהיה בכל אחד מהם, מה שכל אחד מוגלה ומכסה לעברו בחינת בשתיים יכסה רגליו, וגם מגלה ומכסה קרבתו לה' יתברך בחינת בשתיים יעופף, וכן מכסים פניהם ומגלים כדי להמשיך השפע חיות והשגחה איש לחברו, על ידי כל הנ"ל יכלו להשיג שאינם יודעים כלל מעלת השני ודיקא על ידי זה השיגו גדולתם ונפגשו, בלילה אחד, להשיג את האחד, הוא ה' אחד ושמו אחד, דייקא על ידי שאינו מושג, בחינת לילה וחושך על שם עומק הבלתי מושג, ועל ידי זאת הבחינה של בשתיים יעופף, בבחינת שימוש ועבודת ה' יתברך דייקא יכולים לעלות ולהגדיל דעתם בכל פעם, ועל ידי זה משלימים דייקא הברית וכן הברית משלים הדעת, כי הברית הוא בחינת יום השביעי והוא בחינת כלי אשר שם מונחים

כי סוחר לשון סחור סחור, שהיה שואל אותי שאלות וחידות סתומות שלא היה ביכולתי להשיגם, ומה שלא הבנתי בתחילה החידות הוא שהסב לי צער, וכן מה שהבנתי מרמזיו כי מדבר ממה שפועלים הפילוסופים בפרסום חקירתם הרעה שנכנס בעומק הלב של מעט מבני ישראל, וכן מה שהצדיק יש לו צער המלחמה בכופרים, גם זה הסב לי צער, ואלו השאלות כן הבנתי מרחוק כי הם בחינת כל הדרך, כל הוא היסוד בחינת ברית בחינת הצדיק בחינת כל בשמים ובארץ, בחינת בשתיים יעופף בשמים לקראת הקב"ה וכן בשתיים יכסה רגליו בארץ לקראת העם, וכן דרך כידוע מרמז על ענין הברית (עיין תורה ו''), וכן דרך מרמז על בחינת ההליכה שאינה מהירה או העפיפה המהירה המקצרת הדרך, והם אופני ודרגות חקירת המחקרים.

ושאל לי בחידותיו—

מֵאַן הוּא נְחֵשָׂא, דְּפִרְחָ בְּאַוּרָא, וְאַזִּיל בְּפִרְוֵדָא, וּבִין כְּדָ וּבִין כְּדָ, אֵית נְיִיחָא לְחַד נְמִלָּה, דְּשָׂכִיב בֵּין שְׁנַיִ. שְׂרִי בְּחַבְרָא וְסִיִּים בְּפִרְוֵדָא. — מִי הוּא הַנְּחֵשָׂא, מִי הֵם הַמְּחַקְרִים הַפִּילוֹסוֹפִים הַכּוֹפְרִים, הַפּוֹרְחִים וּמַעֲוֹפִים בְּמַהִירוֹת בְּחַקִּירְתָּם וְנִתְפַרְסְם דְּכַרִּי כְּפִירוֹתָם בְּמַהִירוֹת בְּכָל הָעוֹלָם, בְּאַוּוּרָא, שֶׁנִּתְפַרְסְם כְּפִירוֹתָם עַל יְדֵי אַוּוּרֵי הַדִּיבּוּרִים הָרַעִים עַל צְדִיקֵי וְקְדוּשֵׁי יִשְׂרָאֵל, וּבִין כְּדָ וּבִין כְּדָ, שְׁנַחִים הַפִּילוֹסוֹפִים מַחְקִירְתָּם, כְּגוֹן בַּעַת הָאֵכִילָה וְהַשְׁתִּיָּה, אִזּוּ יֵשׁ מְנוּחָה מִצַּעַר הוֹסֵר הָאֵמוּנָה וְהַבִּיטְחוֹן לְצְדִיק בְּמַלְחַמְתּוֹ בְּאֵלּוֹ הַכּוֹפְרִים, מְנוּחָה לְצְדִיק וְהַחֲכָם הַיְחִידִי וְהַמְּיוּחָד אֲשֶׁר הוּא בְּחִינַת נְמִלָּה חֲכָמָה, אֲשֶׁר דְּרָכֶיהָ בְּחֲכָמָה נְעֻשִׂים, אֲשֶׁר זֶה הַצְּדִיק יִסּוּד עוֹלָם שׁוֹכֵב בְּחוֹסֵר מְנוּחָה כְּנִ"ל בֵּין שְׁנַיִ הַנְּחֵשָׂא, אֵלּוֹ הַמְּחַקְרִים כְּנִ"ל הַיּוֹנְקִים מִדִּיבּוּרִים רַעִים הַבְּאִים מְנַפִּילַת כְּנַפֵּי הָרֵאָה. וַיֵּשׁ לְרַמּוֹ עַל שְׁנַיִ הַנְּחֵשָׂא, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁנַיִם כְּנַגְד שְׁנַיִ טַפְחִים בְּקְדוּשָׁה, בְּחִינַת מַה שֶׁהַמְּחַקְרִים מַעֲוֹפִים לְמַעְלָה וּמוֹרִידִים עֲצָמָם לְמַטָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת בֵּין כְּדָ וּבִין כְּדָ כְּנִ"ל בְּחִינַת בֵּין שְׁנַיִם כְּנִ"ל. וְאֵלּוֹ הַמְּחַקְרִים מִתְּחִילִים בְּחַקִּירְתָּם בְּחִיבּוּר הוֹמֵר וְצוּרָה, לְנִסּוֹת לְהַשִּׁיג כּוֹחַ הַנְּשִׁמָּה בְּגוֹף, וְכַח הַמְּלָאכִים הַדְּקִים הַפּוֹעֲלִים בְּעוֹלָם בְּשִׁלְחוֹתָם, וּמַסִּימִים הַשְּׁגַת חַקִּירְתָּם בְּפִירוּד, בְּנִסּוֹתָם לְהַשִּׁיג הַכּוֹחוֹת הַדְּקִים, טֵרֵם הַתְּלַבְּשׁוּ בְּחוֹמֵר בְּעוֹד הֵם נִפְרָדִים מִן הַחוֹמֵר, וְשֵׁם מַסִּימִים הַשְּׁגַתָּם, כִּי אֵין בִּיכּוּלְתָּם לְהַשִּׁיג זֹאת כְּלָל. כִּי אֲנִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה וּמוֹבְדֵל מִן הַחוֹמֵר וְהַבְּהִמּוּת, אֲנִי מְשִׁיגִים הַשְּׁגוֹת שֶׁל הַנִּפְרָדִים מִן הַחוֹמֵר, דִּיּוּקָא עַל יְדֵי קְדוּשַׁת הַבְּרִית וְהָאֵמוּנָה הַתְּלוּיָה בְּבְרִית, שֶׁעַל יְדֵי זֶה דִּיּוּקָא נִתְרוֹמַם

הַדַּעַת לְהַשִּׁיג הָאֵמֶת הַרוּחָנִית, וְגַם בַּעַת שֶׁאֲנִי מֵתְבוֹנְנִים בְּשִׁכְלָה שֶׁל כָּל דְּבַר, בְּהַשְּׁגַת הַצּוּרָה הַמְּלּוּבֶשֶׁת בְּחוֹמֵר וְכֵן בְּחִבְנַת הַנְּמִשָּׁל הַמְּלּוּבֶשׁ בְּמִשָּׁל, אִזּוּ רַק עַל יְדֵי קְדוּשַׁת הַבְּרִית נְשִׁיג הַדְּבָרִים כְּרָאוּי, כְּמוֹ יוֹסֵף שׁוֹמֵרֵת הַבְּרִית הַיּוֹדֵעַ לְפַתּוֹר הַחֲלוּם עַל פִּי הָאֵמֶת וְכוּוֹנַת ה', וְהוּא כְּמוֹ הַנְּבִיא הַקְּדוּשׁ בְּקְדוּשַׁת נִיב שְׁפִתָּי שֶׁלֹּו בְּחִינַת בַּעַל כְּנַפִּים יְגִיד דְּבַר בְּחִינַת בּוֹרָא נִיב שְׁפִתָּי שֶׁלֹּו שְׁמִשִּׁיג לְרַחוּק וּלְקְרוֹב, שׁוֹה הַנְּבִיא מְשִׁיג לְקְרוֹב וּלְרַחוּק, שֶׁמְשִׁיג קְרִבְתּוֹ עַל יְדֵי יְדִיעַת רִיחּוּקוֹ וְזֵהוּ עַל יְדֵי הַשְּׁלוֹם וְבְרִית שֶׁלֹּו, עַד שֶׁבַעַת הַנְּבּוֹאָה יִקְבַּל הַחִיזוּן וְהַמְּשָׁל וְכֵן יִקְבַּל בְּתוֹכּוֹ הַשְּׁגַת הַפְּתָרוֹן לְחִידָה מֵאֵת ה' יִתְבַּרְךְ, הוּא רְצוֹן ה' יִתְבַּרְךְ וְחֲכַמְתּוֹ הָאֵלּוּקִית הַמְּלּוּבֶשֶׁת בְּדְבָרֵי הַנְּבּוֹאָה. לְהַשִּׁיג בְּדַבְּקוֹת הַנְּבּוֹאָה דְּבָרִים דְּקִים טֵרֵם כְּאוֹ לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּחוֹמֵר. וְאֵלּוֹ הַנִּפְרָדִים אֲשֶׁר הֵם גַּם שׁוֹנִים וְנִפְרָדִים בְּגוּוֹנֵי כּוֹחַ שְׂכָחָם, עַד שֶׁבְּאִים כְּצוּרְתָם לְחוֹמֵר אִזּוּ גַם יִשְׁתַּנּוּ בְּגוּוֹנֵיהֶם שֶׁבְּחוֹמֵר. כְּכָל מִינֵי אֹפְנִים שֶׁמְלָאכִים בְּאִים בְּשִׁלְחוֹתָם אֶחָד לְרַפָּא וְאֶחָד לְהַכּוֹת, הֵנָּה בְּאֵמֶת לְמַרְוֹת הַפִּירוּד לְמַטָּה הַמָּה נִמְשָׁכִים מֵהָאֶחָד הַפְּשׁוּט, וְזֵהוּ כְּנַפִּיהֶם פְּרוּדוֹת מְלַמְעֵלָה, כִּי הַפִּירוּד נִמְשָׁךְ מִן הָאֶחָד אֲשֶׁר לְמַעְלָה, סִיבַת כָּל הַסִּיבוֹת, אֲשֶׁר מְשִׁיגוֹ הַסְּבָא הַחֲכָם הָאֶחָד. וְאֵלּוֹ הַכּוֹפְרִים הַמְּחַקְרִים הַרְחוּקִים מְקְדוּשָׁה הַנְּמַשְׁכֵּת מְעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, הֵנָּה מְגוּדֵל רִיחּוּקָם אֵין יְכוּלִים לְהַשִּׁיג הַנִּפְרָדִים כְּנִ"ל אֵיךְ נִמְשָׁכִים מֵהָאֶחָד כְּנִ"ל וְשֵׁם מַסִּימִים חַקִּירְתָּם כְּנִ"ל.

וּמֵאַי אֵיחָו נְשָׂרָא, דְּקָא מְקַנְנָא, בְּאַיְלָן דְּלֵא הָתָה. בְּנַיִ דְּאַתְּגַזְלוּ, וְלֵאזוּ מִן בְּרִיּוּן. דְּאַתְּבְּרִיאָו בְּאַתְרָה דְּלֵא אַתְּבְּרִיאָו. בְּדִ סְלִקִין נְחֵתִין, בְּדִ נְחֵתִין סְלִקִין. תְּרִין דְּאַיְנִין חַד, וְחַד דְּאַיְנִין תְּלָתָא. — וְכֵן שֶׁאֵל לִי חִידָה אֹתוֹ סְבָא זְקֵן וְחֲכָם, מִי הוּא אֹתוֹ נִשְׂרָא, בְּחִינַת צְדִיק הַנִּ"ל בְּחִינַת כְּנִשְׂרָא יַעִיר קִינוּ, נִשְׂרָא דָא רּוּחָא דָא צְדִיק אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ (עֵיין תּוֹרָה כ"ט) הַמּוֹרֵם הַמוּחַ שֶׁלֹּו עַל יְדֵי קְדוּשַׁת הַבְּרִית. וְהוּא מְקַנֵּן וְכוּנָה מְשַׁכֵּן וְבֵית לְחֲכַמְתּוֹ לְהַאִיר וְהַשְּׁפִיעַ בְּעַם, עַל יְדֵי בְּחִינַת בְּשִׁתִּים יְכַסֵּה פְּנֵי וְכֵן בְּשִׁתִּים יְכַסֵּה רְגְלָיו לְהַמְשִׁיךְ לָהֶם הַהַשְּׁגוֹת שֶׁהַשִּׁיג עַל יְדֵי בְּחִינַת בְּשִׁתִּים יְעוּפֵף, כִּי הוּא נִשְׂרָא הַמְּעוּפֵף לְהַשִּׁיגוֹ יִתְבַּרְךְ בְּאֵמֶת בְּחִינַת פְּנֵי נִשְׂרָא אֲשֶׁר בְּמִרְכָּבָה גַּם הָאֲמִצַּע וְהָאֵמֶת, שִׁיּוּדֵעַ תְּמִיד אֵמֶת שְׂרַחוּק הוּא מִן הָאֵמֶת הַשְּׁלֵמָה אֵךְ קְרוֹב הוּא וְקְרוֹבִים כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִפְּלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל בְּרֹב רַחֲמֵי יִתְבַּרְךְ שְׁמוֹ. וְזֵה הַנְּשִׂרָא הַצְּדִיק הַמְּעוּפֵף רַחוּק וְקְרוֹב, מְקַנֵּן בְּאַיְלָן שֶׁלֵּא הִיָּה, הִיָּה הַתּוֹרָה הַנְּרַמְזָה בְּאַיְלָן, עֵץ הַחַיִּים וְסוּדוֹת הַתּוֹרָה, כִּי בְּכָל עֵת שֶׁמְשִׁיג הַשְּׁגָה חֲדָשָׁה מְבִין שְׁמָה שֶׁהֵבִין קוּדָם

לכן, למרות שהיה נראה כהויה קיימת ואמתית, עתה מבחין כי לא היה זה האילן בעל קיום אמתני. וזה הצדיק תלמידיו הנקראים בניו, נגזלו ממנו ונפלו מאמונתם בו ובה' יתברך, וגם על ידי שכיסה רגליו, התעוררו עליו קושיות ולא יכלו לתרצם באמונה, וזהו על ידי המחקרים אשר נתפרסמו דבריהם במהירות ונכנסו בעומק לב בניו שעל ידי דברי כפירותם היה קשה לבניו לתרץ הקושיות מתוך טינה אשר בלבם. ולא נגזלו מהבריות אשר הם חיבור של חומר וצורה, אלא דייקא על ידי הנפרדים הדקים אשר חקרו הפילוסופים ולא יכלו להבין איך פרודות הן מלמעלה. וסיימו בפירוד, שהוא הפך האמונה באחדות הפשוט. כי אלו הנפרדים למרות שנבראו, כי בריאה היא חיבור נפש בגוף חומר בצורה, ואפילו הדקים ביותר הם בחינת חיבור חומר וצורה, אור בכלי, לעומת האין סוף ברוך הוא אשר אין כלי היכול להכילו והשיגו, הנה ביחס למחקרים בלבם המגושם, נראה להם שאלו הנפרדים, שלא נבראו כלומר שהם רק צורה נפרדת מחומר וכלי. וכן לפי דעתם המשובשת הם נפרדים זה מזה ואין להם ח"ו מקור אחד, וכן יש לומר שהם נבראו בצורה מחודשת, אך החוקרים אינם משיגים כי באמת לא נבראו כי היו כוללים באור אין סוף שאין בורא לו, ומשם נמשך טעותם כאילו בכוחותם הנפרדים תמיד היו, (עיין תורה נ"ב בעניין מחויב המציאות וטעות הכופרים שמשתלשל מזה) וכל הנ"ל הוא שורש הכפירות שלהם הנובע מחוסר קדושתם בברית. ואלו הבנים של הצדיק, תלמידיו, אם זכו להינצל מן המחקרים אזי יגיעו גם הם למדרגת הצדיק, ויזכו לשישה טפחים הנ"ל והנה ידעו כי בשתיים יעוף, כי כאשר עולה ומתקרב אזי משיג שמתרחק, וכשיורד בעפיפה ומתרחק ידע שקרוב הוא אליו יתברך וזהו בשאר עולמים ומתקרבים באמת יורדים אם חושבים שמתקרבים, אך כאשר יורדים ומתרחקים ממנו יתברך אזי דייקא עולמים ומתקרבים, וזהו גם כלפי תלמדי התלמידים, בחינת בשתיים יכסה רגליו וכן כלפי עצמם בחינת בשתיים יכסה רגליו. וזהו תרין דאינון חד, כי בכל בחינת יש מגלה וטפה ומכסה טפה, האלו השתי טפחים כוונתם ותכליתם אחד, כי גם כאשר הצדיק מכסה טפה הוא בשביל הגילוי, והעליה והירידה הם שני טפחים בשביל הקירבה אליו יתברך, וכן היסורים של הצדיק המסתיר פנים הוא בשביל שפע השגחה, כי הכל אחד. ואחד שהם שלושה, כי כל השלושה בחינות, בשתיים יכסה פניו, בשתיים יעופף, בשתיים יכסה פניו, הכל אחד, כי כל השישה טפחים מונחים בשבת ביסוד המיוחד, לגלות כי ה' אחד ושמו אחד ומי כעמד גוי אחד

בארץ הנפגשים ושמוחים בפני השכינה שבהם, והכל בכוח הצדיק הוא הנשר והנמלה.

מהו עילימתא שפירתא, ולית לה עייניו, וגופא טמירתא ואתגליא, איחי נפקת בצפרא, ואתפסיאת ביממא. אתקשטת בקשטיין דלא הווי. – וכן רימוז הסבא בשאלתו על הצדיק או על כנסת ישראל המקבלים ממנו, מה הוא עלמה נעלמת מכוסה, אך יפה בהנהגה המתגלה מתוך יופי וסדר נסתר נעלם ופנימי שמשיג הצדיק, העלמה היא הצדיק הנעלם בעת כיסוי רגליו לתלמידיו, ואין לו עינים, בחינת עיני השכל לעיין ולהבין גדולת הבורא, כי ככל שמתקרב ומשיג, יודע שאינו יודע, ואפילו גוף הצדיק, מצד אחד הוא עליון טמיר וסתום מעיני העם ודייקא על ידי זה מתגלה, בחינת מכסה ומגלה טפה, מכסה בשביל הגילוי, שמצמצם השגותיו העליונות בלבוש נמוך בחינת רגלים, בחינת יכסה רגליו, שמכסה על ידי רגליו, וזאת העלמה שהוא הצדיק או העם המקבל ממנו, יוצא ומתגלה בבוקר בחינת מגלה טפה השגחה ואור חסד שבה, ומתכסה הצדיק ביום, ככל שאור היום גובר דייקא משיג שאינו משיג ודייקא לפעמים כשמתקרבים לאורו הגדול אזי מתכסה. והצדיק וכן עם ישראל מתקשטים בכל פעם בקישוטים חדשים של חידושי תורה קישוטי כלה שלא היו עד כה, והתחדשות ההשגה היא גם כן דייקא על ידי בחינת לא היו, כי מה שהשיג כבר, באמת לא היה בעל הווייה אמתית לכן עתה דורש להשיג האמת וכן תמיד.

פל דא שאיל בארְהא, ואצטערנא. והשתא אית לי נייחא. דאילו הוינא בחדא, אתעסקנא במלי דאורייתא, מה דהוינן במלין אחרנין דתהו. – וכל זה שאל אותי לעורר בי דעת השגה סוד שישה טפחים של הצדיק ומלחמתו במחקרים והולכים ועפים בדרך, וצער שיש לו בזה, ועל זה הצטערתי כנ"ל, ועתה שפגשתי אותך בפני שכינה שבך והבנתי כי למרות צער הצדיק בעת בחינת מבטח בוגד, באמת לעולם לא נופל מאמונתו ותמיד פני שכינה עליו למרות שיכסה פניו מעצמו, כי הכל נעשה בדעת, והשגתי בעצמי מעט מגדל צור, היא דרך העפיפה וגדילה על ידי צור וקדושת הברית כנ"ל, ועכשיו יש לי נייחא, כי הוא ניצחון הצדיקים פני השכינה על מחקרים. כי יש מנוחה בין כך ובין כך כנ"ל בזמן הגלות מפני ירידת העפיפה של המחקרים, אך יש נייחא גדולה בעת הניצחון אשר יושלם לעתיד בעת תיקון הברית השלם בזכות משיח צדקנו אשר יבוא לסייע אותנו לתקן הברית בשלמות. וגם עכשיו אני יש

לי מנוחה ביודעי העיצה שאילו היינו כאחד, כל ישראל כאיש אחד בלב אחד ללא טינה וכפירות בלב, וללא לשון הרע ודיבורים רעים המפרידים בינינו, אזי היינו מתעסקים בדברי התורה, דיבורים קדושים, בחינת בעל כנפים יגיד דבר, ומבררים ומבטלים חכמת המחקרים, אשר אין להם כוח אלא על ידי חוסר אחדות שבנו על ידי דיבורים רעים, ובפרט דיבורים המרחיקים מהצדיק כלל נשמות ישראל אשר בכוחו לאחדנו, והיינו מבררים על ידי התורה הקדושה כנ"ל את חכמת המחקרים בחינת דיבורים אחרים בחינת אחריים והסתרת האחדות האלוקית בחינת תוהו הפך בחינת השגחה ובחינת פני שכינה בחינת בשתיים יכסה פניו לגלות ההשגחה.

אמר רבי חייא, והוא סבא מייעא, ידעת ביה כלום. אמר ליה, ידענא, דלית ממשו במלוי. דאילו הוה ידע, יפתח באורייתא, ולא הוה ארשא בריקנייא. אמר רבי חייא, והוא מייעא אית הקא, דהא לזמנין באיניו ריקניו, ישבח גבר זגין דדחבא. אמר ליה, הא הקא איהו, ואתקין חמריה במיכלא. – אמר רבי חייא, ואתו סבא נסתר (ההוא – לשון נסתר ובלתי מושג) הסוחר ומדבר חידות המקיפות סחור סחור דעתך, האם השגת מעלתו וידעת בו כלום? כלומר ידעת שעל אף שהשגת מעט ממנו באמת לא השגת כלום. אמר לו רבי יוסי, ידעתי שלא ידעתי, שאין ממשות בדבריו, שאין בי יכולת באמת למוש ולאחוז בדבריו. כי עומק דבריו וצורה שבהם אינם מתלבשת בחומר הממשי. שאילו היה הסבא בדמיון שהוא קרוב לה' ויודע בהשגות אלוקות, יפתח בתורה פתחים למעני שאוכל להשיגה על ידי הקדמות הידועות לו מכבר, ולא היה לו בדרכו ולעופף ולהסתיר עצמו בחידות הנראות כביכול ריקניות, שאין לי בהם כל הבנה במבט ראשון, אך הוא בגודל חכמתו אמר לי דברי חידות דייקא, כדי שמיד אדע שאיני יודע והדברים כביכול ריקנים וחסרי פנימיות, להורות שלעולם לא השיג עומק הפנימיות האין סופית אלא שיש לי בכל עת לשאוף לעלות ולעופף לנסות כפי קדושת הברית שבי להשיגם. אמר רבי חייא ואתו סוחר נסתר, במקיפי החידות, ישנו כאן בכל זאת במעט גילוי על ידי כיסוי? בחינת בשתיים יכסה רגליו. שהרי לפעמים דייקא באותם דברים ריקים כביכול כנ"ל ימצא גבר המתגבר על יצרו בקדושת הברית לרומם דעתו להשיג דברי הצדיק, ימצא פעמוני זהב, בחינת גילוי אור על ידי כיסוי, כי זהב הוא צד הגבורה ודין המצמצם האור בתוכו, בחינת חידות ומשלים אשר בהם צליל הפעמונים

הרוחני בחינת צורה בחינת פעמוני זהב, והוא מעט קול התנוצצות אלוקות הרוחנית הבאה מלמעלה לפעמים, לקרבו אליו יתברך גם למרוחקים ביותר, כי על אף שאין להשיג עצמותו יתברך, לפעמים יראה לנו פנים שוחקות ואוהבות כדי נשתוקק בכל פעם לעופף בכנפי התורה אליו יתברך. אמר לו רבי יוסי, הרי הוא כאן מזומן לנו בגילוי על ידי כיסוי, על ידי הלבשת הצורה בחומר ונשמה בגוף, והתקין הסבא חמורו וגופו החומרי, עליו רוכבת הנשמה וכן התקין חומר משל החידות הגשמיות, כדי שיקבלו בתוכם מאכל ושפע ההשגה והצורה.

קרו ליה, ואתא לקמיהו. אמר לו, השתא תרין איניו תלת, ותלת אינון פחד. אמר רבי יוסי, לא אמינא לה, דכל מלוי ריקניו, ואינון בריקנייא, ותיב קמיהו. – קראו לו על ידי השתקקות שבהם להשיגו מרחוק, והכינו כלי בלבם, ומיד בא לפניהם, להאיר פניהם בפני השכינה ביתר שאת, אמר להם משל חידה, עכשיו השגתם בלימודם כי שתיים, בחינת שני טפחים הנ"ל בחינת מגלה ומכסה טפח כנ"ל, הם אחד שלושה בחינת, בחינת יעופף, יכסה רגליו וכן יכסה פניו, ושלושתם הם כאחד, כי תכלית שלושת הבחינות אחד הוא, כדי שכל ישראל גוי אחד בארץ יהיו מאוחדים באחד הפשוט, אור אין סוף ברוך הוא על ידי השישה טפחים של הצדיק יסוד עולם המיוחד המקרב ומרחק עצמו והשגחת ה' עליו ותלמידיו. שעל ידי זה נתקן הברית ומתאחדים בייחודו יתברך. אמר רבי יוסי לרבי חייא, וכי לא אמרתי לה, שכל דבריו ריקנים כביכול, לעורר בנו ריחוק השגה בחינת תכלית הידיעה שלא נדע, והם דברים הנעלים המוסתרים בתוך הריקנות, כי היא כוונת דבריו באומרו חידות סתומות, והנה דייקא על ידי שירדו לסוף דעתו וכוונתו בחידות שעיקר השגת הצדיק הוא על ידי אמונה בו ושאין להשיג דרכיו הנשגבות כעת שמרחק עצמו מן העם ודייקא על ידי זה יגלו כיסוי פניו, ולכן ישב לפניהם, ישב בישוב הדעת והשגה לפניהם דייקא להאיר בפניהם בפני השכינה. יהי רצון שנזכה לראות במהרה מפני משיח צדקנו בעומדו על גג ומקיף בית המקדש והדעת לעורר הענווה שבנו מריחוק ההשגה ולראות באור פניו שזורח מאור התנוצצות אלקותו יתברך השופע עליו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמות רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

דע, שהצדיקים המנחיגים האמתים יש בהם כמה שנויים בענין הנהגת בני העולם המתקרבים אליהם. כי לפעמים הצדיק מתקרב עצמו אל העולם מאד, ולפעמים הוא מכסה עצמו ומעלים עצמו מהם מאד ומתרחק מהם. ולא די שמתרחק מהם ומתרום מהם ואינם יכולים להתקרב אליו, אף גם נופלים עליו קשיות ותמיהות, עד שנגעם ונתבלבל מהם מהנהגותיו עמקם. וכל זה לטובת המתקרבים אליו. עליכן אל יבהלנה רעיונה על זה כי הכל לטובתה:

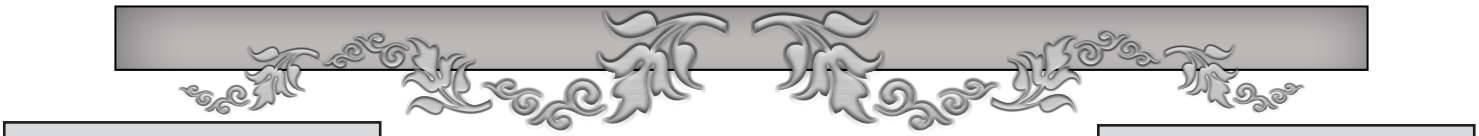
תפילה על פי הלימוד

ונזכה שירחמו עלינו הצדיקים ויקרבו אותנו בכל פעם ויורידו עצמן אלינו, וילבישו ויכסו אורם הגדול באפן שנופה שיתגלה לנו אורם הנפלא עלידינו, ויהיה לנו כח לינק ולשאב מהחכמות הגדולה. ויתקרבו עצמן אל העולם, וירחמו עלינו באהבה ובחמלה גדולה, וכל מה שבויתיהם יהיו לקרבנו ולא לרחקנו חלילה. למען נזכה להיות דבוקים עמהם לעולם ועד: ונתפנו בכחם וזכותם שנופה להפיר אותה ולהתקרב אליה באמת, ונזכה לדעת ולהפיר אותה גם בעולם הזה. וכל מה שנתקרב אליה יותר, נזכה לידע בכל פעם גדל רחוקנו ממך, ויתנצצו לנו בכל פעם נפלאות גדולתך, אשר אי אפשר להשיג ולדעת ממך כלל, כמו שאמר אליהו, לית מאן דידע בך כלל. ונתפן לנו שעור בלבנו, שנופה להתקרב אליה ולהשיג מרחוק וידעת אלהותה, אשר אי אפשר לדבר מזה כי אם כל חד בפנים מה דמשער בלביה, כמו שכתוב, נודע בשערים בעלה. כל חד לפנים מה דמשער בלביה:

הברית, רק על זכות הצדיקים אנו נשענים ועל כחם הגדול אנו סמוכים. וננו ברחמיך הרבים להתקרב לצדיקים אמתים שומרי הברית בתכלית השלמות. רחם עלינו והודיענו מהם, ואל תסתיר אותם מלפנינו. וננו לידע מהם ולהתקרב אליהם באמת, ולקבל מהם קדשה וטהרה באמת, באפן שנופה מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניה, לסור מרע ולעשות הטוב בעיניך תמיד. ותרחם עלינו שנופה להאמין בהצדיקים אמתים תמיד, ואל יתבלבל דעתנו ואל יתעקם שכלנו ולבנו, ולא יהיה קשה לנו עליהם כלל, אפילו בעת שהם מתרחקים מאתנו ודרכיהם נפלאה מעינינו מאד, עד שנופלים עליהם קשיות ותמיהות ונתעקם ונתבלבל המח מרבו הפליאות שנופלים עליו בלבנו: אצא ה', עשה למען שמו, ואל יגרמו עונותינו להתרחק מהם חס ושלום עלידינו, רק נזכה להתחזק באמונה שלמה תמיד להאמין בהם תמיד, לידע ולהאמין באמונה שלמה שכל דרכיהם ישרים ונכונים מאד, והם צדיקים וישרים בכל דרכיהם ותנועותיהם, רק שאי אפשר לנו להשיג דרכיהם הנורא ונשגב מאד.

שומר הברית והחסד, רחם עלי למען שמו, ונכני מעתה לשמר את הברית קדש, שלא אפגם עוד מעתה שום פגם בברית קדש, ואנופה לקדש את עצמי במתן לי, בתכלית הקדשה והפרישות כרצונך הטוב באמת. ותעורני ותזכני ברחמיך הרבים, לתפן בחיי כל הפגמים הרבים והעצומים מאד שפגמתי בברית קדש מעודי עד היום הזה. הומל דלים, הום וחמל עלי פי "מה אעשה ליום פקדה, וכי יפקד מה אשיבנו" אוי מי יגור לי אש אוכלה, מי יגור לי מוקדי עולם, אנה אכרה, אנה חמלה ותנינה החיים והמתים, בקשו רחמים בעדי, חמלו על צריד החמלה כמוני, פי איז רחמנות בעולם באשר על הפוגם נגד השם ויתברך, ובפרט בפגם הברית: רבונו של עולם, רחם עלי ועל כל הרחוקים ממך הצריכים לרחמים רבים. רחם עלינו למען שמו למען הצדיקים אמתים שומרי הברית, ונכני מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניה ולא נשוב עוד לכחלה. ונזכה שיתקנו הצדיקים כל מה שפגמנו בברית קדש, פי איז בדינו לתפן פגם אהד מופגם

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה

להצלת שמעון בן רמונה רוחמה, ולורע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מויל ורמונה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה